దిక్కుమాలిన కథ

సూపర్నెంటు కావ్యకంఠం కొద్ది రోజుల క్రిందటే రిటైరయ్యాడు భార్య పుట్టింటి కెళ్ళింది అందుచేత ఒంటరిగా ఇంట్లో ఉంటూంటే తన కేమీ తోచని కారణంగా, ఇంకా సర్వీసులోనే ఉన్న తన మిత్రుడు భూషణాన్ని ఒక ఆదివారంనాడు తనింటికి భోజనానికి పిలిచాడు. అతను వచ్చాడు.

భోజనాలయిన తరవాత తాంబూల చర్వణం అవుతూండగా సన్నగా తన భవిష్య త్కార్యక్రమం గురించి భూషణానికి చెప్పాడు కావ్యకంఠం. పెళ్ళయిపోయి తన కూతురూ, ఉద్యోగంలో చేరి తన కొడుకూ సెటిల్ అయిపోయారు కనకా, కొడుకు పెళ్ళి కొడుకే చూసుకునేట్టున్నాడు కనకా, తన కొకసొంత ఇల్లు అనేది ఏర్పడింది కనకా, ఇక చీకూ చింతా లేకుండా కాలం గడపవచ్చని తాననుకుంటున్నాననీ, అయితే ఒంట్లో ఓపికా బుర్రలో తెలివీ ఇంకా పని చేస్తూండడం చేత ఒక వ్యాపకం అంటూ లేకుండా ఉండటం కష్టం కనక తనకు రచనా వ్యాసంగంలో పడాలనుందనీ, పేరు తెచ్చుకోవాలని కూడా ఉందనీ అన్నాడు.

కుర్చీలో కాలు మీద కాలేసుకుని కూర్చుని, తాంబూలం నములుతూనే చిరునవ్వు నవ్వాడు భూషణం. దాన్ని ప్రోత్సాహంగా తీసుకుని మరికొంచెం ముందుకు వెళ్ళాడు కావ్యకంఠం.

"అసలు మా నాన్న నాకు చిన్నప్పుడు నాలుగు సంస్కృతం ముక్కలూ, నాలుగు తెలుగు కావ్యం ముక్కలూ బుర్రలోకి ఎక్కించాడయ్యా. నేనొకమహాకవి నయిపోవాలని ఆయన ఆశ. అందుకనే నాకు పేరు కూడా కావ్యకంఠం అని పెట్టాడు. అప్పట్నుంచీ నాకూ రాద్దామనే ఉంది కానీ, ఏదీ తీరుబాటు? దొరికితేనా! ముందర పలకలు పగల గొట్టటం, ఆ తరవాత పాళీలు విరగ్గొట్టడం, పరీక్షల్లో తప్పటం, ఆ తరవాత అమ్మడురాక, ట్రాన్స్‌ఫర్లూ, ప్రమోషన్లూ, పెళ్ళి చెయ్యటం, నేను రిటైర్డున్నూ! జబ్బ సత్తువ చావలేదు సరికదా, పుష్కలంగా తీరుబాటొచ్చి పడిందిప్పుడు. ఇక చూడు, కథ మీద కథా, నవల మీద నవలా, వ్యాసం మీద వ్యాసం, గ్రంథం మీద గ్రంథం పరపరా రాసి పారేయాలనిపిస్తుందోయ్, భూషణం.. ... ఏమంటావ్?"

భూషణం అన్నాడు : "ఏమంటాను-ఆ వేడి చల్లారి పోకముందే రాసేయమంటాను."

"హద్ది సలహా అంటే - నన్నింకెవ్వ రాపగలరంటావ్?"

"ఎవరికి పని-ఎవరాపుతారు! నీ రాతే నిన్ను ఆపాలి గాని...,"

కావ్యకంఠం నిశితంగా చూశాడు : " నా రాతా... అంటే?"

భూషణం కళ్ళు చికిలించి చిలిపిగా నవ్వాడు. "రాసి రాసి అలసిపోయి నువ్వు విశ్రాంతి తీసుకోవూ? అది... ఇంతకీ ఏవయినా రాశావా?"

కావ్యకంఠం అమాంతం అందలం ఎక్కేశాడు మహానందంతో పడక్కుర్చీలోంచి లేచి చటుక్కున నడిచి టీపాయ్ కిందున్న పేక్లీ తీశాడు "రాయటమేంటయ్యా! రాయటం, పంపటం, అది పడిపోవటం అన్నీ ఏక కాలమందే జరిగి పోతేనూ! చూడు"

భూషణం వీక్లీ అందుకున్నాడు. చదివాడు అన్నాడు : 'దిక్కుమాలిన కథా?' ఇదేం పేరయ్యా, కంఠం. రాయక రాయక శుభమా అని శ్రీకారం చుట్టుతూ 'దిక్కుమాలినకథ'తో మొదలు పెట్టావా? ఈ ఎడిటర్ మహాశయుడెవ్వరో అనామక రచయితల్ని ఉద్ధరించేవాడనుకుంటాను, టప్పునవేసేసుకున్నాడు!'

''నువ్వు ముందు కెళ్ళి చదవ్వయ్యా, తరవాత విమర్శిద్దువు గాని!'' ముఖం ముడుచుకుంటూ అన్నాడు కావ్యకంఠం.

''ఇంకేం చదవనయ్యా పేరుతోనే మతిపోతేనూ! లంచం గురించో రేప్ గురించో ఆత్మహత్య గురించో ఇట్లా ఏదో దరిద్రం గురించి రాసుంటావు. చదివేదేమిటి, రోజూ మన చుట్టూ చూడటంలా ఈ రొచ్చంతా?'' భూషణం వీక్లీని వెనక్కి మడిచేసి టీపాయ్ మీద పెట్టబోయాడు. కావ్యకంఠం చటుక్కున తన చెయ్యి చాపి మిత్రుణ్ణి అడ్డుకున్నాడు.

''అన్నన్నా, అప్పుడే పెట్టెయ్యకు. పోనీ ఒక పేజీ చదువు. ఆ తరవాత అదే నిన్ను లాక్కెళ్ళక పోతేనన్నడుగు!''

విధి లేనట్టు మొహం పెట్టి పుస్తకం చేత్తో పట్టుకునే భూషణం అన్నాడు : ''పోనీ, టూకీగా చెప్పు. బాగుంటే చదువుతాను.''

''సస్పెన్స్ పోతుందే! ఆల్రైట్, చెబుతున్నాన్లే నీగ్గాబట్టి. ఆ తరవాత మాత్రం కథ చదవాలి సుమా! అసలు రచయిత అన్నవాడు ప్రజల్లోకి దూసుకు వెళ్ళి పోవాలి. సమకాలీనంగా ప్రజలకుండే ఆనందాలూ, అనుభూతులూ, కష్టాలూ, దుఃఖాలూ, వ్యథలూ, కన్నీళ్ళూ వాటి పరిష్కారాలూ వీటన్నింటినీ స్పృశిస్తూ రాయాలి. చెకోవ్ మామ్, మొపాసా లాంటి వాళ్ళు అట్లా రాసే పాపులర్ అయ్యారు. అందుచేత నేనుకూడా అట్లాగే రాసి పాపులర్ అవుదామనుకుంటున్నాను. సరే, ఇప్పుడు మన సమాజాన్ని పట్టి పీడిస్తున్నదేమిటో చెప్పు!''

''లక్షున్నాయి, ఏదని చెప్పను?''

''వరకట్నమయ్యా, వరకట్నం! దాన్ని రూపుమాపకపోతే ఎటువంటి అనర్థాలు సంభవిస్తాయో గొంతెత్తి అరిచి చెప్పాను ఈ కథలో!''

భూషణం మొహంలో విసుగు తొంగి చూసింది. అయినా సర్దుకుని అన్నాడు : ''కథేమిటో చెప్పమంటే....''

కావ్యకంఠం లేచాడు. అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తూ హుషారుగా చెప్పటం మొదలు పెట్టాడు : ''ఒక తెలుగింటి మిడిల్ క్లాస్ తండ్రి. అతను ఆదర్శవాది కనక తన కొడుక్కు కట్నం పుచ్చుకోలేదు. కానీ కూతురుకు ఇవ్వక తప్పలేదు. అందుకోసం పొలం అమ్ముకున్నాడు. కానీ వియ్యంకుడూ, అల్లుడూ తెల్ల మనుషులు. 'స్కూటరిస్తేనే పండక్కొస్తాం' అని రాశాడు అల్లుడు. నగలమ్మి స్కూటరు కొనిచ్చాడు ఇతగాడు. ఆ తర్వాత క్రమంలో వాషంగ్ మెషిను, ఫ్రిజు, జపనీస్ టూ-ఇన్-వన్, మిక్సర్, క్వార్ట్జ్ వాచీ వగైరా వగైరా. ఇవన్నీ అల్లుడు సంపాదించాడు ఒక్కొక్క పండుక్కి ఒక్కొక్కటి చొప్పున! మిగిలి ఉన్న నగలు, ప్రావిడెంటు ఫండు, గ్రాట్యుయిటీ, చివరికి సొంత ఇల్లు - ఇవన్నీ పోగొట్టు కున్నాడు కన్యాదాత, ఏడాదికొక్కటి లెక్కన! ఆఖరుగా కన్యాదాతగారు అల్లుడికి ఉత్తరం ఒకటి రాసి పడేశాడు : 'అమ్మాయిని

పంపించేస్తా, పంపించేస్తా అవి బెదిరిస్తూ వచ్చావు ఇంతకాలంగా. ఇప్పుడిక నా భార్య తప్పు నాదంటూ నా కేమీ లేదు. మేము పూర్తిగా సన్యాసులమై పోయాము. కాషాయ రంగు బట్టలు కట్టుకుంటున్నాము. ఇప్పుడు పంపించుకో ఎక్కడికి పంపించుకుంటావో నీ పెళ్ళాన్ని! మే మిద్దరం ఎటో పోతున్నాం' అని..."కావ్యకంఠం ఆపాడు. ఆగాడు, భూషణం మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాడు : "ఎట్లా ఉంది." విరక్తిగా భూషణం అన్నాడు . "ఏమిటో, అదో రకంగా ఉంది."

అతని భుజం మీద కొట్టి, హుషారుగా ఫెళ్ళున నవ్వుతూ అన్నాడు కావ్యకంఠం. "ఉందా?... ఇంకా ఉంటుంది చూడు.... అసలు ట్విస్టంతా ముందే ఉంది? ఏం. ఆ తర్వాత ఆ కన్యాదాత భార్యతో మఠంలో చేరాడు. అక్కడ తన కష్ట గాథనంతా ఒక పాటగా రాశాడు. ఇక భార్యతో సహా తంబురా మీటుకుంటూ శ్రీశైలం గుడి గుమ్మంలో కూర్చుని భక్తులకు నీతి బోధ చేయటం మొదలు పెట్టాడు. ఆ సారాంశం ఏమిటంటే - 'భక్తులారా! తొందరగా ముక్తి పొందాలంటే ఒకే ఒక తేలిక మార్గం, నాలాగా ఒక ఆడపిల్లకి పెళ్ళి చెయ్యండి. ఆ తర్వాత మీరే వచ్చి మోక్ష మార్గంలో నాతో కలుస్తారు. అసలు ఒకర్ని కనండి చాలు. అది ఆడపిల్ల అయితే మంచిది. మళ్ళీ ఇద్దరైతే ముక్తి ఆలస్యం సుమా! అసలు సంతానమే లేక పోతే మరీ మంచిది. మీ రిక్కడికి ఎట్లాగూ వస్తారు' ఇది ..." కావ్యకంఠం ఆగాడు. మళ్ళీఅన్నాడు"ఇక్కడ నేను సంతానం అసలొద్దు, ఉన్నా ఒక్కరు చాలు అన్నాను గదా- అంటే కుటుంబ సంక్షేమాన్ని ప్రచారం చేసినట్లే గదా! ఈ విధంగా గవర్నమెంటుకు సహకరిస్తున్నాను గదా- ఉత్తరోత్తరా నాకు రేడియోలోను, టి వి లోను ఛాన్సులు రావంటావా?"

భూషణం వీక్లీని టీపాయ్ మీదికి విసిరేశాడు. ఆవులించాడు. టైము చూసుకున్నాడు. నీరసంగా అన్నాడు . "వస్తయ్, వస్తయ్. తప్పకుండా వస్తయ్."

పచార్లు చేస్తూ హుషారుగా మళ్ళీ అందుకున్నాడు కావ్యకంఠం -

"ఏం? ఆమట్న ఒక రోజున ఏమయిందంటే, పిల్లల కోసం తపించి పోతున్న ఆ కూతురూ, అల్లుడూ ఎల్.టి.సి. మీద కాశ్మీరెళ్ళి వస్తూ శ్రీశైలంలో దిగారు. గుడిముందు పాటని విన్నారు. 'ఈ పాటేదో కొత్తగా ఉందే' అనుకుంటూ ఆ సన్యాసి దంపతుల్ని తేరిపార చూశారు. గుర్తుపట్టేసారు. ఇంకేముంది! ముందు ఆశ్చర్యం, ఆ తర్వాత గోల. ఆ పిల్ల ఒకందుకు ఏడిస్తే, ఈ అల్లుడు ఇంకొకందుకు ఏడుస్తున్నాడు. ఏమిటో తెలుసా? ఆ అల్లుడికి ఒక చెల్లెలు ఉంది. ఆ పిల్ల అత్తింటి వాళ్ళు మంచివాళ్ళే. కానీ, తండ్రే మరీ డబ్బు మనిషి కదా! పెళ్ళినాడు బకాయి పెట్టిన సగం కట్నం యాభైవేలు చస్తే ఇవ్వనన్నాడు. 'అయితే చస్తున్నా' నంది. అక్కడే చచ్చింది ఉరేసుకుని. పైగా పుట్టింటి అవమానాన్ని ఏ పడతీ సహించదనీ, సాక్షాత్తూ పార్వతీదేవే పుట్టింట్లో హోమ కుండంలో పడి ఆత్మాహుతి చేసుకోగా, తాననగా ఎంతనీ ఉత్తరం ఒకటి రాసిపెట్టి మరీ చచ్చింది. ఆ ఉత్తరం పెద్ద గొడవకు దారి తీసింది. ఆ పిల్ల మొగుడు కోర్టు కెళ్ళటం, ఆ పిల్ల నగలు లేవని అనటం వగైరా వగైరా. ఆ పాటలోకి ఈ కథ ఎక్కటంతో తన చెల్లెలి కథ రచ్చ కెక్కుతున్నందుకు ఆ అల్లుడికి అరికాలి మంట నెత్తి కెక్కింది. ఆ పాటాన ఆ అల్లుడు తన సన్యాసి అత్త మామల్నిద్దర్నీ తన కాటేజికి తీసుకెళ్ళి చడామడా...."

భూషణం కనుబొమ్మలు ముడి పడ్డాయి. అయోమయంగా చూశాడు. హఠాత్తుగా అన్నాడు : "ఆగాగు, ఇదేదో నా కుటుంబ గాథ లాగా ఉంది. మా ముదనష్టపుది కూడా ఇట్లాగే చచ్చింది కదా"

"చ చ, నీ కథా! భలేవాడివి.... ఏం? ఆ తర్వాత....."

"ఆగాగు, నన్నో మాటు కథ చదవనీ!"

భూషణం వీక్లీ అందుకొని కథని పైకి చదవటం మొదలు పెట్టాడు. కావ్యకంఠం పడక్కుర్చీలో వెనక్కానుకొని కాలుమీద కాలూపుకుంటూ అరమూత కళ్ళతో ఆనందంగా వింటున్నాడు. భూషణం కొంత చదివాడు. శ్రీశైలం ఆలయ ద్వారంలో పాట పూర్తయ్యేసరికి అతనికి మళ్ళీ కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయి. చూపు తీక్షణమయింది. మొహం క్రమంగా ఎర్రబడింది చటుక్కున పుస్తకాన్ని కింద పడేశాడు. తలెత్తి కోపంగా అన్నాడు :

"ఏమయ్యా, కావ్యకంఠం! ఏదో కలిసి ఒకే ఆఫీసులో పని చేశాం కనకా, నువ్వేదో మంచి వాడివని నమ్మాను కనకా నీతో ఇంతకాలం స్నేహం చేశాను. కష్టాల్లో నీతో మనసిప్పి చెప్పుకున్నాను. ఉండి ఉండి నా ఇంటి కథ పత్రిక్కెక్కిస్తావా! నువ్వింత కృతఘ్నుడ వనుకోలేదు. ఇదేం బాగుందయ్యా నీకు!"

కావ్యకంఠం బిత్తరపోయాడు. అతను కూడా లేచి నుంచున్నాడు. "ఇదేంటయ్యా! నేనేదో కథ రాసుకుంటే నీ కథేనంటా వేమిటి? పుట్టింట్లో ఆత్మహత్య చేసుకున్న కూతురున్న దంటే అది నీకూతురే అనీ, ఆ తండ్రివి నువ్వే అనీ దాఖలా ఏంటయ్యా? భలేవాడివే. కూర్చో, కూర్చో."

"దాఖలా ఏంటా? పేరు- పేరయ్యా! నీ కథలో ఆ తండ్రి పాత్రకు పన్నాగభూషణం అని పెట్టావు. నా పేరుతో సహా నా కుటుంబ గాథని బజారు కీడ్చి అందరూ మర్చిపోయిందాన్ని జ్ఞాపకం చేశావు. నన్ను పదిమంది ఇంకోసారి చెప్పుల్తో కొట్టేట్టు చేశావు!"

కంగారుగా కావ్యకంఠం అన్నాడు: "నే నసలు పన్నాగ భూషణం అని రాసి పంపాను అంటే తావుపాటి నాగభూషణం అని, అచ్చు తప్పు పడి పన్నాగభూషణం అయింది. అయినా వారం వారం కొన్ని వందల కథలు అచ్చవుతున్నాయి. మరి ప్రతి ఉద్యోగి - ' ఈ లంచం కథ నాదే' అనీ, ప్రతి ఆడదీ 'ఈ రేప్ కథ నాగురించి' అనీ అల్లరి చేసుకుంటున్నారా?.... అయినా ఆప్త మిత్రుడివి నీ కథ రాస్తానా! నాకేం లాభిస్తుందో చెప్పు!"

"అదిగో మళ్ళీ అదే మాట! చచ్చిపోతూ నా కూతురు రాసి పెట్టిన ఉత్తరంలో మాటలన్నీ యాజిటీజ్‌గా కథలో దింపేశావు. నా అల్లుడు మా అమ్మాయి డిగ్రీ సర్టిఫికెట్టును నా కివ్వననటం లాంటి చిన్న విషయాన్ని కూడా వదిలిపెట్టలేదు. ఇందులో నాది కాని దేముంది? ఇది ఖచ్చితంగా నా కథే! నీతో కలిసి జాయింటుగా చింతపండు వ్యాపారం చేద్దామని ఇంతకాలంగా అనుకుంటూ వచ్చాను. చేసి ఉంటే ఎన్ని రూట్లలో నన్ను ముంచేసే వాడివో తలుచుకుంటే గుండె అవిసిపోతూంది. నీ అసలు రంగు ఈ విధంగా బయట పడింది. ఇంకా నయం, పెందరాలే మేలుకొన్నాను! నువ్వు.... నువ్వు.... నీచుడివి! ఛీ! నీ మొహం ఇంక నేను చూడను, నువ్వు నాకు చూపకు ! పో" భూషణం కోపం కక్కుతూ విసవిసా వెళ్ళిపోయాడు. తెల్లబోయి, అవాక్కయిపోయి చూస్తూ నిలబడి పోయాడు కావ్యకంఠం.

మతి మతిలో లేని స్థితిలో రెండు రోజులు ఎట్లాగో గడిపాడు

★ ★ ★

మూడోనాడు మధ్యాహ్నం ఇంట్లోకి దిగింది కావ్యకంఠం కూతురు శైవలిని. దిగుతూనే తండ్రి దగ్గర కొచ్చి కొంగుతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది. కావ్యకంఠం కంగారు పడ్డాడు. "ఏమమ్మా! మీ ఇంట్లో అంతా కులాసాయేనా? మీ ఆయనా, నీ పిల్లాడూ ఆరోగ్యంగా ఉన్నారా? . ఉత్తరం పత్రం లేకుండా ఇంత హఠాత్తుగా దిగావేమిటి?"

అతనడగటం ఇంకా పూర్తి కానేలేదు. దగ్గుత్తికతో శైవలిని అంది : "క్షేమం అడుగుతున్నావా నాన్నా! ఎందుకులే! ఏదో పెంచి, పెద్దచేసి, పెళ్ళిచేసి మంచి కుటుంబంలోకి పంపావుకదా అని నేనూ, నన్ను చూసుకుని మా వారూ ఏ పొరపొచ్చాలూ లేకుండా ఇంతకాలమూ గడిపాం. లేక లేక పుట్టిన చంటాణ్ణి చూసుకుని మురిసిపోతున్నాం. ఇంత కాలమూ నా అంత అదృష్టవంతురాలు లేదని గర్వపడ్డాను. ఇంతలో ఇంతయి పోతుందని కల్లో కూడా అనుకోలేదు. హుఁ. హుఁ హుఁ..." - సన్నగా ఏడుపు మొదలు పెట్టింది శైవలిని.

అయోమయంగా చూశాడు కావ్యకంఠం. "ఏమిటమ్మా! ఏమయింది? మీ అత్తమామ లేమయినా అన్నారా? మీ ఆయనకూ, నీకూ ఏ విషయంలో చెడింది? అతను మంచి సంస్కారవంతుడేనే!"

"సంస్కారవంతులు కాబట్టే పుస్తెల్తో రానిచ్చారు. సూటీ పోటీ మాటల్లో బాధపెట్టకుండా స్పష్టంగా తేల్చి చెప్పేశారు ఇంకోళ్ళయితే నా గతి ఏమయ్యేదో! హుఁ.. హుఁ.."

కావ్యకంఠం కుర్చీ ముందుకు లాక్కున్నాడు, కూతురు తలమీద చెయ్యేసి నిమిరాడు. "ఒక్క ముక్క అర్థమయి చావలేదు. విషయ మేమిటో స్పష్టంగా చెప్పు, తల్లీ!"

శైవలిని ఏడుపు దిగమింగి కోపంగా చూసింది తండ్రివైపు. "అర్థమవ్వలేదూ?.. ఏమర్థమవ్వాలి! ఆ దిక్కుమాలిన 'దిక్కుమాలిన కథ' నువ్వు ఎందుకు రాసినట్టు? ఎవర్ని ఉద్ధరించినట్టు - నా కాపరంలో నిప్పులు పొయ్యటానిక్కాదూ?.... మా వారికి నువ్వు స్కూటరే కాకుండా, వాషింగ్ మెషినూ, ఫ్రిజ్, గీజరూ, చెత్తా చెదారం కొని ఇచ్చావా? ఇచ్చిందే ఒక్క స్కూటరే! అదయినా ఫస్ట్ హాండ్ ది కాదే! దాన్నయినా అడిగింది నేను! కట్నం నువ్వెంతిస్తే అంత సంతోషంగా పుచ్చుకున్నారు కదా ఆ మహారాజు! ఈ మాత్రానికి నువ్వు బికారివై పోయావా? మేము నీకే మపకారం చేశామని మమ్మల్నిట్లా వీధిని పడేశావు? వారిని పరమ దుర్మార్గులుగా చిత్రించావు! చెప్పు... చెప్పు, నాన్నా ముందర." తండ్రి కళ్ళలోకి కళ్ళు పెట్టి చూస్తూ నిగ్గదీస్తున్నట్టుగా అడిగింది శైవలిని.

కావ్యకంఠం మ్రాన్పడిపోయాడు. శూన్యంలోకి చూస్తూ నుంచున్నాడు. శైవలిని వదల్లేదు. తనూ నుంచుంది - "చెప్పు, నాన్నా, చెప్పు!"

"ఏం చెప్పనే?".. "మా వారిని అంత క్రూరంగా ఎందుకు చిత్రించావో చెప్పు!"

"అది మీ కథ కాదు. నే నేదో తోచక నాలుగు ముక్కలు రాసుకున్నాను. కథ అన్న తరవాత అనేక పాత్ర లుంటాయి. లోకంలో ఎన్నో చూస్తూంటాము. ఎన్నో అనుభవాలవుతాయి. అవి మెదడులో జ్ఞాపకం పొరల్లో నిలిచిపోతాయి. పెన్ను అందుకోగానే కాగితం మీదికి ఎప్పుడు, ఏది ప్రవహిస్తుందో ఎవరూ చెప్పలేరు. అయినా, ఇప్పుడీ కథలో పాత్రలు మీవేనని గారంటీ ఏమిటి?"

"ఏమిటో! అల్లుడు ఆరడుగుల వాడన్నావు. వంకీల జుట్టు, దబ్బపండు రంగు, కండకు

కలగండలు ఉన్నాయన్నావు. ఇది సరిగ్గా మా వారి వర్ణనే. క్రికెట్టు, టెన్నిసూ, హాకీ, గోల్ఫూ ఇట్లా సవాలక్ష ఆటలుండగా నీ కథలో అల్లుడికి చెడుగుడు,చదరంగం వచ్చన్నావు. మేమిద్దరం అప్పుడప్పుడు చైనీస్ చెక్కర్స్ ఆడుకుంటామని నీకు తెలుసు.అది చదరంగం బోర్డుకు వెనకు వైపు ఉండే ఆట. కథలో వాళ్లిద్దరూ చిలకా గోరింకల్లా -ఉన్నారన్నావు. మా అత్తగారు పెట్టిన ఎర్రంచు చిలక పచ్చ చీర నేనూ, ఊదిద రంగు సూటు మా వారూ వేసుకుని మీ ఇంటికి వచ్చినపుడు మమ్మల్నిద్దర్నీ నువ్వు సరిగ్గా ఇదే మాటన్నావు జ్ఞాపకముందా? వచ్చేవారం మేం శ్రీశైలం వెళ్ళబోతున్నామని రెణ్ణెల్ల క్రితం నీకు రాశాను. ఇది కూడా కథలో కెక్కింది ఇన్ని దాఖలాలుండగా నన్నెట్లా మభ్యపెట్టగలవ్? మా వారిని గురించిచేతనైనంత ఛండాలంగా ఆంధ్రదేశ మంతా ప్రచారం చేసేశావ్! వారు నన్ను పొమ్మన్నారు వచ్చేశాను. వచ్చేశాను, నాన్నా వచ్చేశాను , నువ్వింత దురాత్ముడవనుకోలేదు నాన్నా, అనుకోలేదు!'' శైవలిని కన్నీటి ప్రవాహాన్ని తుడుచుకుంది. గొంతు బాగా బొంగురు పోయింది.

నూతిలోంచి వస్తున్నట్లున్నస్వరంతో కావ్య కంఠం నెమ్మదిగా అన్నాడుం “ ఇప్పుడొస్తున్న కథల్లోనూ, నవలల్లోనూ ఉండే హీరోనే నేనూ తీసుకున్నానే, తల్లీ! ఆ వర్ణనే నేనూ చేశాను. అది మీ ఆయనకు సరిపోవటం నీకర్మ! సుఖంగా కాపరం చేసుకుంటున్న ఏ కుర్రకారు దంపతులైనా చిలకా గోరింకల్లాగా ఉన్నారనటం కవి సమయం. అనగా కవి సహజం . అది నీకు సరిపోవటం ఇంకో కర్మ అయినా, నా కథలో అల్లుడు పెళ్ళాన్నిట్లా పుట్టింటికి తోసేసినట్లు రాయలేదే! మరి దాని కేమిటంటావు.?''

శైవలిని సివంగి లాగా లేచింది. కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ చేతులు తిప్పుతూ అంది: “ అదుగదుగో - అక్కడే నువ్వు దొరకననుకున్నావ్. నీ కథలో సన్యాసి వేషాల్లో ఉన్న తల్లితండ్రుల్ని వదలి రానని కూతురు మొరాయిస్తే అల్లుడు కనికరించి వాళ్లని పోషించటానికి ఇష్టపడి తనతో పాటు డిప్పకాయలపాడు తీసుకెళ్లాడని నువ్వు ముగించావు. కాని ఇది అసందర్భంమాట. ఎందుకంటావా? సుత్తుల్లాగానూ, దిబ్బరొట్టెల్లాగానూ ఉన్న అత్తమామల్ని వంట మనుషులుగా ఇంట్లో పెట్టుకుని పోషించేటంత ఉదారుడైన అల్లుడైనటూ ముందస్తుగా వాళ్లని పీల్చి పిప్పి చేసి బికారుల్ని చెయ్యడు. కాని, అసలు నువ్వు నీ కథలో ఆ అల్లుడు విసిగెత్తిపోయి తన భార్యకు కూడా కాషాయ వస్త్రాలు కొనిపెట్టాడని, ఆ అమ్మాయిని ఆ సన్యాసి అత్త మామల దగ్గరే వదిలేసి లేచి చక్కా పోయాడనీ రాయాలని ముందస్తుగా అనుకున్నావు. మా వారు నన్నిట్లా నీ దగ్గరికి పంపేస్తారని నీకు తెలుసు. అయినా బొత్తిగా తెలిసి పోతుందని అట్లా ముగించావు. మేము తెలుసుకోలేమనుకున్నావు.... అవునా?''

చిరాగ్గా కావ్యకంఠం అన్నాడు: “ ఇదెక్కడి గోలే! నేనేదో రాసుకుంటే అది నీదే నంటావేమే! నీకు లేకపోతే పోయింది బుద్ధి. కాని అతని కేమయిందే?''... “ నాన్నా! నన్ను లక్ష అను - పడతాను. వారిని ఒక్కటన్నా నేనొప్పుకోను!''... “ సరే, ఇంతకీ అతనే మంటాడు? నిన్నెందుకు పొమ్మన్నట్టు?''... “ ఎందుకా? నువ్వాకథ వారిని గురించి రాయలేదని వారిని నువ్వు ఒప్పించాలట. ఆ విషయం అందరికీ నువ్వే చెప్పాలట. నీకు చెప్పమన్నారు ఇది తేలేదాకా నన్ను తన గుమ్మం ఎక్కవద్దన్నారు. నువ్వేదయినా ఇంకా అల్లరి చెయ్యదలుచుకుంటే నాకు విడాకులివ్వడానికి కూడా వెనుకాడనని చెప్పమన్నారు.'' ... “ ఓహో! అంతదాకా వెళ్ళిందీ వ్యవహారం! అయితే అనుభవించు- కర్మ!''

"కర్మనాది కాదు నాన్నా, నీది! కథ రాసి కూతురు కాపురం కూల్చేశాడన్న పేరుతెచ్చుకుని సుఖంగా

ఎట్లా బతుకుతావో నేనూ చూస్తాను. ఇంటింటికి వెళ్ళి నీగురించి ప్రచారం చేస్తాను. అయినా నాకు.. నాకు .. ఎనిమిదేళ్ళ కాపరంతోనే వసంతం మరుగై పోయిందా? ఇరవైల్లోనే అరవై వచ్చేసిందా? నా బతుకేం గాను? పుట్టిన వూరి శ్మశానానికే నేను అంకితం కాబోలు దేవుడా!'' శైవలిని వెక్కి వెక్కి ఏడవటం మొదలు పెట్టింది.

'' ఛీ!ఛీ! వెధవగోల! బుద్ధిలేకపోతే సరి!'' చిరాగ్గా కావ్యకంఠం లేచి చొక్కా తొడుక్కుని వీధిలోకి బయలుదేరాడు.

★ ★ ★

ఇంకో రెండు రోజులు గడిచాయి. కావ్యకంఠం ఒక్కగానొక్క కొడుకు శుద్ధకీర్తి పెరిగిన గడ్డంతో మాసిన బట్టలతో, సూట్కేసు వూపుకుంటూ ఏభయి లంఖణాల ఏబ్రాసి లాగా దిగాడు. అతన్ని చూసిన కావ్యకంఠానికి మతి పోయింది.

'' ఈ వాలకమేంటి? ఈ రావడమేంటి? కిందటి సారొచ్చినప్పుడు ఈ ఏటి కింక సెలవుల్లేవన్నావు. ఇప్పుడేం సెలవు దొరికిందని?'' నుంచొనే తలొంచుకునే విచారంగా అన్నాడు. శుద్ధికీర్తి '' సెలవులేగా, నాన్నా, నీ క్కావలసింది! చాలా పెద్ద సెలవే దొరికింది. ఇదిగో- కాగితం మీదే ఇచ్చారు.'' కావ్యకంఠం కాగితం అందుకున్నారు. కానీ, '' కళ్ళజోడు లోపలుంది. విషయమేమిటో చెప్పు'' అన్నాడు.

'' నన్ను వూస్టు చేశాం పొమ్మన్నారు. వచ్చేశాను'' ... '' ఎందుకుపూస్టు చేశారు? బాంకు డబ్బు పోగొట్టావా?'' ... '' అట్లాంటిది జరిగినా బాగుండును కట్టేద్దును. ఇట్లా జరగటం అన్యాయం! పాడిగోవు లాంటి ఉద్యోగం నా పాపం ఏం లేకుండా ఫెటీమని పేలిపోయింది!'' ... '' పేలటం ఏమిట్రా... సరిగ్గా ఏడూ! ''... శుద్ధకీర్తి చటుక్కున కుర్చీలో కూర్చునిసూట్కేసులోంచి వీక్లీని తీశాడు. పేజీలు తిప్పాడు. తండ్రికి చూపిస్తూ అన్నాడు'' వూళ్లపేర్లూ వర్ణనల్నీ బట్టి , కారెక్టర్స్ వర్ణనల్నిబట్టి ఈ కథ రాసింది నువ్వేనని మా బాంక్ డైరెక్టర్ నిశ్చయానికి కొచ్చేశాడు. 'నన్ను పిలిచి- అవునా?' అని అడిగాడు. 'అయ్యుండొచ్చు' అన్నాను. ' నువ్వు వెళ్ళొచ్చు' అన్నాడు. ఇట్లా కథ రాయటం నీకేం బాగుంది నాన్నా? నాభవిష్యత్తునంతా బూడిద చేసేశావే!''...'' నా కథకు, నీ ఉద్యోగానికిసంబంధమేమిటిరా! అడగలేదా?'' ... '' నువ్వు నీ ఆస్తంతా అమ్ముకుని కాషాయాల్తో శ్రీశైలం వెళ్ళబోతున్నట్లు రాసుకున్నావు కదా- అదీలింకు!'' ... '' రాసుకుంటే''... '' సరిగ్గా ఇదే నేనూ అడిగా నాన్నా! ఆయన- మీ నాన్నతో నాకు పాతికేళ్ళ పరిచయం ఉంది. ఆయన దగ్గర బంగారమూ వెండీ ఉన్నాయని నాకు తెలుసు. ఇప్పుడీ విధంగా కథ ద్వారా తన ఆస్తి అంతా అమ్ముకొన్నట్లు చెప్పాడు... అంటే ఆ సంపదలో చిల్లికానీ కూడా నీకివ్వదలుచుకోలేదని చెప్పినట్లన్నమాట! ఇట్లా ఇవ్వననటం నీ ఉద్యోగం విషయంలో బ్రీచ్ ఆఫ్ ష్యూరిటీ అవుతుంది. అయినా సరే, నిన్ను ఉద్యోగంలోఉంచుకుందామంటే బాంకును మోసగించినవాడి కొడుకువిగా నిన్ను మా కస్టమర్స్ అసహ్యించుకుంటారు- అని అన్నాడు, నాన్నా?''

'' నువ్వేంచెప్పావు?''... '' నేనన్నానూ- ఆ బంగారమూ వెండీ ఏనాడో కరిగిపోయాయండీ, ఆస్తి కూడా నిజంగానే కొంత కరిగిపోయింది. మీకిచ్చిన ష్యూరిటీ ఇల్లే! అది నిజంగా ఇంకా అమ్మలేదు, సార్!' అని దాని కాయన, ఇంకో లా పాయింటు తీసి, ' అంటే మీనాయన కొన్ని అమ్ముకోవటం నిజమన్నమాటేగదా! అంటే ఆయన స్టెప్ బై స్టెప్ బికారి అవుతున్నాడన్నమాట! మరి మా అమ్మాయిని

పిల్నిచ్చేద్దామనుకున్నానుగదా- ఎట్లా?' అన్నాడు. నేను 'ఫర్వాలేదు, చేసెయ్యండి సార్!' అన్నాను చటుక్కున ఆయన 'షటప్' అనబోయాడో, అన్నాడో నాకు జ్ఞాపకం లేదు కానీ, 'ఒక బికారి కిచ్చిపెళ్ళి చేసి, నాకూతుర్ని కూడా బికారిని చేసుకోమంటావా? నాన్సెన్స్! అసల్నీకిక్కడ ఉద్యోగమే లేదు. ఇంకా నయం - 'పెందరాలే చెప్పావు ఫో, ఇది పుచ్చుకుని వెళ్లిపో!' అని మాత్రం అన్నాడు, నాన్నా!''

కావ్యకంఠం తల పట్టుక్కూర్చున్నాడు అతనికి నసాళం అంటుతోంది. ఉండి ఉండి లేస్తూ '' నేనాయనతో ఫోన్లో మాట్లాడతానాగు'' అన్నాడు

'' ఆయనలేదు, నాన్నా. హైదరాబాదు వెళ్ళాడు కో-ఆపరేటివ్ బాంక్ డైరక్టర్ల కాన్ఫరెన్సుట. నెలాఖరిగ్గాని రాడట.''... '' ఖర్మ'' అంటూ నుదుటిమీద కొట్టుకున్నాడు తండ్రి. '' అదంతా నాదే నంటావా, నాన్నా?'' అన్నాడు కొడుకు '' షటప్! లోపలికి అఘోరించి కూడు కుడు!'' అరిచాడు తండ్రి.

★ ★ ★

'' హావ్వ! హావ్వ! ఇదెక్కడి గోలండీ ! తల రాతలు చాలవనా పెన్నురాతలంట!'' -అప్పుడే రైలు దిగొచ్చిన శంకరి భర్తను చూస్తూనే అందుకుంది. '' ఏమిటి నువ్వనేది?'' కావ్యకంఠం అన్నాడు. '' '' ఏమిటా? నేనొకటి అనటం, అనకపోవటం అంటూ ఉండేడిసిందా ఏమిటి? అనవలసినవీ అనకూడనివీ అన్నీ మీ రాసిపారేశాక! అయినా, నాకు తెలియక అడుగుతాను- మీరూ, నేనూ కాషాయాలు కట్టుకున్నామా? శ్రీశైలం వెళ్లి బైరాగుల్లో కలసిపోయామా? నాకేం కర్మండీ బైరాగుల్లో కలసిపోవటానికి? నా రెండెకరాలూ నాకుంది. పోతే మీరు పొండి... సరేనమ్మా... ఆ వర్ణనేంటంటా. మీ సిగముడి విప్పి, చిక్కుదీసి, పేలుదంపి, మళ్ళీ ముడేసి పూలతో అలంకరించానా! తంబుర నేను మీటుతూ మీ వెనకాల వస్తూంటే, ఆ పాటేదో నా బొంద పాట- పాడుతూ మీరు మెట్లెక్కుతుంటారా! చివరికి మీ రిట్లా దిగజారిపోయి, నన్నుదిగజార్చేస్తారా! నాగతి ఇట్లా కాలిపోయిందా! నా రాత!''

'' ఇదుగో- నువ్వూరికే రంకెలెయ్యకు. నేను రాసిందంతా నిజమే ననుకోవటానికి నీకు పిచ్చెక్కలేదుకద! అసలు నిన్నా కథను ఎవరు చదవమన్నారు?''

'' నేను చదివానుటండీ! మా చెల్లెళ్లూ! వాళ్ల పిల్లలూ చదివారు. చుట్టు పక్కల వాళ్ళు చదివారు. పేరంటానికి వచ్చినట్టొచ్చి మీటింగు పెట్టి మరీ చదివారు. 'శంకరమ్మ సన్యాసుల్లో కలిసిపోతోందట్రో' అని ఒకటే కాకిగోల! తలెత్తుకుని నడిస్తినా,నిద్రపోయి ఏడిస్తినా, తిండితినీ చస్తినా! అసలు బయటికి కదిల్తేఒట్టు!'' నవ్వుతూ అన్నాడు కావ్యకంఠం '' అయితే నా కథలో అంత వాస్తవికత ఉందన్నమాట! అది అంత వాడి కథ అన్నమాట! భేష్! నేనొకరచయితనైనట్టే లెక్క!'' కోపం కక్కుతూ శంకరి అంది: '' వాడికాదు అది పాడు కథ! నా పిండాకూడు కథ! వాడి కథట, వాడి కథ! జన్మ ఎత్తగానే సరా! సార్థక తుంటోద్దు! లక్షన్నర జీవాలు పొద్దున్న పుడుతున్నాయి, రాత్రిగ్గిడుతున్నాయి. వాటి కన్నా మనం ఏం ఎక్కువంట? వెధవ బతుకు!... ఛీ.ఛీ'' కావ్యకంఠం మొహం మీద మెటికలు విరుస్తూ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

లోపల్నుంచి కూతురూ , కొడుకు అముదం తాగిన మొహాల్తో ఎదురొచ్చారు, '' ఏమిటే ఇట్లా వచ్చారూ, కూడబలుక్కొన్నట్లుగా!... మీ ఆయనకూడా వచ్చేడేమిటే?'' అంది శంకరి. శైవలిని అంది: '' రాలేదమ్మా! ఇంకరారు. నాన్న మాగురించే కదా కథ రాసింది అందుకని నన్ను పొమ్మని మీ అల్లుడుగారు

తరిమేశారు.'' ... '' మరి నీ విషయం ఏమిట్రా? నీ ఉద్యోగంలో ఏమయినా?...'' . '' అవునమ్మా- వూడిపోయింది.'' ... '' అయిందీ!'' శాంకరి గడ్డం మీద వేలేసుకుంది. '' సర్వమంగళం అయిందన్నమాట! ఈ కథ అందరి గురించీ నన్నమాట! అయితే... ఏమండోయ్! ఇక ఆలస్యం దేనికి? వెళ్ళి పట్రండి కాషాయాలు. మంచిరకం తంబూరాకూడాను. మీరు రాసుకొన్నట్టే బయల్దేరదాం. కాస్త కనికరం చూపించి నూరోనంబరుబట్టలు పట్టుకొస్తే ధన్యులం. ఇరవైనంబరువి పట్టుకొచ్చినా దిక్కులేదనుకో...! పదండ్రా పదండి,లోలికి. బయల్దేరేటప్పుడు ఆయనే పిలుస్తార్లే!'' శాంకరి పిల్లల్తో లోపలికెళ్ళిపోయింది. కావ్యకంఠం తల పట్టుకుని కళ్ళు మూసుకుని నిర్జీవంగా కుర్చీలో పడుకోనుండి పోయాడు.

'' నమస్తే సార్.''... '' హలో, సెక్రట్రీగారా! నమస్తే, రండీ'' సెక్రట్రీ వచ్చి కూర్చున్నాడు. '' మీరు రిటైర్ అయిన సందర్భంగా మీకు ఆఫీసులో పార్టీ ఏర్పాటు చెయ్యబోతున్నామని నేను చెప్పాను కిందటి వారం. కానీ... క్షమించాలి - ఏర్పాటు చెయ్యలేకపోతున్నాము.''

కావ్యకంఠం కనుబొమ్మలు ముడిచాడు. ఏం మాట్లాడలేకపోయాడు. కొన్ని క్షణాలు తరవాత అన్నాడు. '' నేనసలు కోరుకోలేదు... అయినా కారణం తెలుసుకోవచ్చా?'' సెక్రట్రీ కావ్యకంఠం కళ్లలోకి చూశాడు. చూసి చూసి తల దించుకొని అన్నాడు. '' మీరు మేమూ ఎంతో అన్యోన్యంగా ఉంటూ వచ్చాము. మీ సౌహార్దతను , పనితనాన్ని చూసి మీరు ఈ వూరువచ్చినప్పటినుంచీ మీకు ట్రాన్స్ఫర్లు రాకుండానూ, ఇల్లుకట్టుకొంటున్నప్పుడు, మీ అమ్మాయి పెళ్ళికి డబ్బు సర్దుబాటు చెయ్యటంలోను, ఇతరత్రాను మీకు మేము చేదోడువాదోడుగా ఉన్నాము. అట్లాంటి మమ్మల్ని మీరు ఒక్క పెన్‌స్ట్రోక్‌తో స్వార్థపరుల్నిగా చేశారు. మీ కథలో తండ్రి పాత్రకు అతని తోటివాళ్ళుడబ్బు సహాయమే కాక మాట సహాయం కూడా చెయ్యలేదనీ, అతను తన అస్తి నంతటినీ అమ్ముకోటానికి వాళ్ళే కారణమనీ తేల్చారు. ఇంకా అతని కూతురుకు వచ్చిన మంచి సంబంధాలన్నింటినీ చెడగొట్టే వాళ్ళు అతని స్నేహితుల్లో ఉన్నారనీ రాశారు... మీ కథ వెళ్ళినంతమేరా ఈ ఆఫీసులో వాళ్ళమైన మేము పచ్చి స్వార్థపరులమనే ముద్రతో పరిచయమై ఉంటాము. ఇది మీకేం న్యాయమో చెప్పండి.'' కావ్యకంఠం '' వూ:, చెప్పండి'' అని మాత్రం అని వూరుకున్నాడు. '' చెప్పటానికేముందండీ! ఈ వూరిపేరు వింతలపూడి అయితే మీరు దాన్ని చింతలపూడిగా మార్చారు. మన మానేజరుగారు పేరు అణ్ణామలైరావు అయితే దాన్ని సింహామలైరావు చేశారు. అక్కడితో వూరుకున్నా బాగుండిపోను. మేమంతా ఆ తండ్రి పాత్ర యొక్క అల్లుడికి వరకట్నం ప్రాముఖ్యం గురించి చెప్పి, ఆ కుర్రాడి చేత ఎక్కువ కట్నం అడిగించామని కూడా రాశారు. మేము వరకట్నాన్ని సమర్థిస్తున్నామా? తన అత్తమామల్ని బికారుల్ని చేసి వంట మనుషులుగా మార్చుకున్న ఆ అల్లుడు పచ్చి స్వార్థపరుడనీ, ఇటువంటి పచ్చి స్వార్థపరుల్తోనే మన సమాజం పూర్తిగా నిండిపోయి గర్భవతి అయిన ఆడతేలులాగా ఉందనీ, ఇటువంటి మన సమాజం దిక్కుమాలిన సమాజమనీ, దాన్ని గురించిన కథ కాబట్టి అది దిక్కుమాలిన కథ అయిందినీ మీరు ఆఖరి పేరాలో రాశారు. మన చుట్టూ అందరూ పచ్చి స్వార్థపరులే అయితే మీరు ట్రాన్స్ఫర్ లేకుండా ఈ వూళ్ళో ఉండేవారా? ఇక్కడ ఇల్లు కట్టుకోగలిగేవారా? అంత తేలిగ్గా మీ అమ్మాయికి పెళ్ళి చేసేవారా? ఆ మాటకొస్తే పైసా తీసుకోకుండా ఎంతో మందికి ప్రతినెలా పెన్షన్లు తెప్పిస్తూ చెల్లిస్తున్న మా మాటేమిటి?... లోకమంతా పూర్తిగా చెడిపోయిందని రాయటం అన్యాయం సార్!''

కత్తివేటుకు నెత్తురు చుక్కలేని మొహంతో కావ్యకంఠం అన్నాడు: '' అయామ్ ఎక్స్‌ట్రీమ్లీ

సారీ... నాలో ఏ కోశానా ఎవరి మీదా కోపంగానీ, ద్వేషంగానీ లేదు. నేను నా చుట్టూ ఉన్న సమాజం లోంచి నాకు తెలిసిన పరిస్థితుల్ని తీసుకున్నానే కాని లోతుకెళ్ళి మన సమాజాన్ని పరిశీలించలేదు. చాలామంది రాస్తున్నట్టే ఏదో రాసేసి పారెయ్యాలన్న తపనే కాని, దాని ప్రభావం ఎంత గాఢంగా ఉంటుందో నేను ఆలోచించలేదు. చెయ్యవలసిన మార్పుల్ని చేశాననే అనుకున్నాను. అవి అసహజంగా ఉన్నాయని ఇప్పుడు తెలుస్తోంది. కథ రాయటంతో ఇది నా మొదటి ప్రయత్నమవడం వల్ల ఇంతమందికి నేను కష్టం కలిగించి ఉండవచ్చు... మంచి కథ రాయటం ఇంత కష్టమా!... జరిగిందానికి చాలా విచారిస్తున్నాను దయచేసి ఈ మాట మన మిత్రుల్తో చెప్పండి."

సెక్రటరీ, కాస్సేపు తలొంచుకుని కూర్చున్నాడు. చివరికి అన్నాడు " పార్టీ లేకుండా ఇది ఏదో అడ్జస్ట్ చెయ్యమని మన మిత్రులు నన్ను పంపించారు. దీన్నిట్లా ఇవ్వటం వ్యక్తిగతంగా నాకిష్టంలేదు. మీ రెండు మాటలు వాళ్ళకు చెబుతాను. మిమ్మల్ని మళ్ళీ కలుస్తాను. నమస్తే." ఎటో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ కావ్యకంఠం అన్నాడు : " రేపు సాయంత్రం టీకి మిమ్మల్ని ఆహ్వానిస్తున్నాను. తప్పకుండా రండి. వచ్చేటప్పుడు మన భూషణాన్ని కూడా తీసుకురండి. ప్లీజ్!"... " అట్లాగే సార్" - సెక్రటరీ వెళ్ళిపోయాడు తన సందేహంతో.

★ ★ ★

చుట్టూ తన కుటుంబ సభ్యులు ముగ్గురూ, సెక్రటరీ, భూషణం కూర్చొనుండగా వాళ్లతో కలిసి టీ తాగుతూ కావ్యకంఠం అన్నాడు : " ఫ్రెండ్స్! నా కథ వల్ల మీకు చాలా కష్టం కలిగిందని తెలిసి విచారిస్తున్నాను. నేనిప్పుడు ఏం చేస్తే మీ కష్టనష్టాల్ని పోగొట్టగలుగుతానో చెబితే సంతోషిస్తాను." శైవలిని నెమ్మదిగా అంది: " నాన్నా, ఈ కాగితంలోని మాటర్‌ని నీ స్వహస్తంతో లెటర్‌పాడ్ మీద రాసి వీక్లీ ఎడిటర్‌కి పంపిస్తే బాగుంటుందని నా అభిప్రాయం" ఇట్లా అంటూ తన చేతిలోని కాగితాన్ని వరసగా అందరి చేతా చదివించింది. దాన్ని చదవగానే అందరి మొహాలూ వికసించటం మొదలుపెట్టాయి. ఆఖరుగా కావ్యకంఠం చేతిలో కొచ్చింది. అందులో ఇట్లా ఉంది.

" ఎడిటర్ మహాశయులకు-

నమస్సులు- ఈ వారం వీక్లీలో నాపేరుతో మీరు ప్రచురించిన 'దిక్కుమాలినకథ' అనే కథను పంపింది నేనుకాదు. ఈ విషయమై మీరు ఒక ప్రకటన ఇస్తే ధన్యుణ్ణి. ఆ కథ నా పేరుతో ఉన్నందువల్ల ఇంట్లోనూ, బయటా ఉన్న నాఆప్తులంతా నాకు శత్రువులయ్యారు. మీరు పంపిన వంద రూపాయల పారితోషికాన్ని తిప్పి మీకు పంపుతున్నాను. పోస్టుఖర్చులు నేనే పెట్టుకుని కాంప్లిమెంటరీ కాపీని కూడా రిజిస్టర్డు పోస్టులో పంపుతున్నాను. దయచేసి స్వీకరించండి.

ఇకముందు కూడా నా పేరుతో ఏ రచన వచ్చినా దాని బాధ్యత నాకేమాత్రం ఉండదని గ్రహించగోర్తాను.

మీ విధేయుడు...

- కంచుకంఠం కావ్యకంఠం."

కావ్యకంఠం అందరివైపూ బేలగా చూశాడు. ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. అంతా అతని వైపే పరిశీలనగా చూస్తున్నారు. నెమ్మదిగా అతను టీపాయ్‌మీంచి తన లెటర్ పాడ్ తీశాడు. అతని చెయ్యి

వణుకుతూంది. నెమ్మదిగా ఆ ఉత్తరాన్నంతా కాపీ చేశాడు. సంతకం చేశాడు

శుద్ధకీర్తి చటుక్కున తండ్రి చేతిలోంచి ఆ కాగితాన్ని లాక్కున్నాడు దాన్ని వీక్లీలో పెట్టి, వీక్లీకి కాగితం చుట్టి, దానిమీద అడ్రసు రాశాడు. ఆ వీక్లీని, వంద కాగితాన్ని పట్టుకుని ఆదరా బాదరా పోస్టాఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు. కావ్యకంఠాన్ని మినహాయించి అందరి మొహాల్లోనూ ఆనందం తాండవించింది.

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక 18-8-82)

*** *** ***

నేనూ-సుందరీ-శవమూ

మా ఎదుటి సీటు కిందికి చూపిస్తూ హఠాత్తుగా సుందరి- " ఏమండీ.. ఏవండీ అటు చూడండి - అదేంటంటారు?" అనడిగింది నన్ను నేను చూశాను. అది గోనె మూట. ధాన్యమూ, బట్టలూ, దూదీ వగైరా ఉన్న మూట కాదు. ఇంకేదో బరువైనదీ, పొడుగైనదీ అయిన వస్తువున్నమూట.ఆ వస్తువేమిటో నాకు స్ఫురించలేదు." ఏమో ఏమిటి" అన్నాను. సుందరి లోగొంతుతో అంది : " శవం లాగా లేదూ? శవమండీ శవమే!" ఆమె గొంతులో దాని భయమూ, ఆదుర్దా తొంగి చూశాయి. నేను కొద్దిగా బెదిరాను. అయినా తమాయించుకున్నాను. " శవమేమిటి, నీ మొహం! రైల్లోకి శవం ఎట్లా ఎక్కుతుంది - మన మిక్కడ కూర్చోనుండగా?" అన్నాను. సరిగ్గా చూపులతోను మరోసారి పరిశీలించాను మూటని, మనిషి మొండెం నించి కాళ్ళూ చేతులూ వేరు చేసి వాటిని మొండెం పైనే వేసి కట్టి నట్టు కనిపిస్తుంది. తల మొండానికి అంటుకునే ఉంది. గోనె సంచీ అంచులు కలిపి కుట్టి ఉన్నాయి. తల పైభాగాన సంచీ మామూలుగా తాడుతో బిగించి కట్టి ఉంది. అసలింత అర్ధరాత్రి వేళ మా ప్రయాణానికి కారణం లేకపోలేదు. రచయిత్రిగా సుందరికి పేరుంది. ఇటీవల ఆమె కథకి బహుమతి రావటంతో ఆ పేరు ఇనుమడించింది.' పాతాళ లోకంలో భూతాల శోకం' 'ఈరాత్రికీ రక్తంచాలు' అనే నవలలూ 'చేతబడిలో శవం పాత్ర' అనే సీరియల్ వ్యాసమూ పాఠకజనాన్ని భూకంపం వూపినట్టు వూపేశాయి. దాంతో 'పిరసం' వాళ్ళు (పిశాచ రచనాభిమాన సంఘం') వాళ్ళుగుంటూర్లో ఆమెకి సన్మానం ఏర్పాటు చేశారు.ఆహ్వాన లేఖ రాగానే దాని మీది ఈ సంఘం పేరు చూసి సుందరి మొదట్లో కంగారు పడింది. అది'పిశాచరచయితల సంఘం' అనుకుంది. కానీ ఆ సెక్రటరీ ఎవరో వచ్చి కలిసి వివరించాక , నేను హామీకూడా ఇచ్చాక ఒప్పుకుంది. ఇప్పుడు బయలుదేరింది.

రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు పవరుపేట స్టేషన్లో వాల్తేరు - విజయవాడ పాసింజరు బండీ ఎక్కాం. అది తక్కుతూ తారుతూ తొమ్మిదిన్నరకి గన్నవరం చేరింది. అక్కడ ఎవరో జమా జెట్టీల్లాంటి వాళ్ళుఎక్కించారు. ఈ మూటని మాపెట్టెలోకి ఆ తరవాత ఎటో వెళ్లారు. వాళ్ళు ఈ మూట నెక్కించటం నేను చూశాను కానీ, అప్పుడు కిటకీలోంచి బయటికి చూస్తున్న సుందరి మాత్రం చూడలేదు.బండి బయలుదేరి స్పీడందుకున్నాక ఇప్పటికి ఆమె దృష్టి మూట మీద పడింది. దృష్టి పడటమేమిటి, ఆమె కంగారు పడటమేమిటి. ఈ రెండూ ఏక కాలమందు జరిగిపోయాయి ఉండుండి " అవునంటారా?"